

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—“ὦ! ὄψασέ με, Περικλῆ, νὰ σὲ νεκροφιλήσω
καὶ διὰ τὴν Ἀνάστασιν ὀλίγα νὰ λαλήσω.
Ἀνέστη οὖν ὁ Κύριος τριήμερος ἐκ τάφου
κί' ἄλλο ἀγγούρι φύτρωσε τὸ τοῦ τελεσιγράφου
κί' ὁ Φραισινὲ ὠμίλησε περὶ διαιτησίας,
ἀλλὰ πολὺ μᾶς ὠφελεῖ κί' ἡ στάσις τῆς Ῥωσσίας.

Π.—Χριστὸς ἀνέστη, ἀδελφέ...

Θὰ ἐξακολουθήσω...

Λοιπὸν ποῦ λές ὁ Θεοδώρης δὲν κάνει βῆμα πίσω.
Αὐτὸ τὸ ξέρεις δά καὶ σὺ καθὼς καὶ ὄλ' οἱ ἄλλοι
καὶ εἶναι ὄλως περιττὸν νὰ σοῦ τὸ λέγω πάλι.

Λοιπὸν ποῦ λές ὁ Θεοδώρης δὲν χωριτεύει διόλου
καὶ ἀπεδείχθη μάλιστα καὶ κάλιστα τοῦ διαβόλου
καὶ τοῦ κυρίου Γλάδστονος τοῦ πάει ριπιτίδι
καὶ ἄρχισε ἀκρόασιν ἑτοὺς λόγους μας νὰ δίδῃ.

Π.—Τὶ λές, μωρέ;

Φ.— Σοῦ ὁμιλῶ περὶ διαιτησίας,
περὶ κυρίου Γλάδστονος καὶ στάσεως Ῥωσσίας,
ἀλλ' ὅμως βλέπω πῶς κί' αὐτὰ δὲν τὰ καταλαβαίνεις...
Λοιπὸν ποῦ λές, βρέ Περικλῆ, ὄψις γενομένης
κί' ἐνῶ ἀκόμη φώναζαν οἱ ἀγροῦνοι κοκόροι,
ἤλθαν ἑστὸν τάφον τοῦ Χριστοῦ γυναῖκες Μυροφόροι
καὶ θεωροῦν περίτρομοι δυνάδα ἐξ Ἀγγέλων,
ὅπου ὁμοίαζαν πολὺ μὲ τὸν Σπανὸν Σεμτέλον.

Π.—Λοιπὸν;

Φ.— Λοιπὸν, βρέ Περικλῆ, ἐν πάσῃ συνειδήσει
σὲ βεβαιῶνω καὶ γιὰ μᾶς πῶς κατὶ θὰ κολλήσῃ.

Π.—Τὶ λές, μωρὲ Αὐστριακέ;

Φ.— Σοῦ λέγω ἐν συντόμῳ
τὰ δίκαια τοῦ ἔθνους μας πῶς πῆραν πάλι δρόμο.

Π.—Μὰ δὲν μοῦ εἶπες τίποτα περὶ τῶν Μυροφόρων.

Φ.—Τουφεκισμοὶ ἀκούονται πλησίον τῶν συνόρων.

Π.—Καὶ τί ἀπέγιναν λοιπὸν αὐτοῖς ἡ Μυροφόραις;

Φ.—Κί' ἂν δὲν μᾶς δώσουν τίποτα, μωρὲ θάφῃν σπαλιόραις.
Ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν καὶ κατὶ θὰ κολλήσῃ...
Λέων ἐρεῖξεται, μωρὲ καὶ τίς σὺ φοβηθήσῃ;

Ἐμπρός, καὶ μὲνε Περικλῆ κί' ἐπλάκωσαν ἡ μπόραις.

Π.—Καὶ τί ἀπέγιναν λοιπὸν αὐταῖς ἡ Μυροφόραις;

Φ.—Ἀλήθεια τῆς ἐξέχασα κί' ἐκείναις τῆς καὶ μὲναις...
λοιπὸν ποῦ λές ἐπήγαιναν ἑστὸν τάφον λυπημέναις
καὶ θεωροῦν περίτρομοι δυνάδα ἐξ Ἀγγέλων,
ὅπου ὁμοίαζαν πολὺ μὲ τὸν Σπανὸν Σεμτέλον.

Π.—Αὐτὰ μοῦ τάπες...

Φ.— Τὸ λοιπὸν μετὰ πομπῆς μεγάλης
ἀπῆλθε εἰς τὰ σύνορα καὶ ὁ Μαυρομιχάλης,
θὰ φύγη δὲ κί' ὁ βασιλεὺς διὰ τὴν Θεσσαλίαν
μὲ τῆλογο τῆς Ἀοτραπῆς καὶ πλήρη πανοπλίαν,
ἐὰν δὲ φύγη καὶ αὐτός κί' ἐγὼ εὐθὺς κατόπισιν
διέρχομαι ὡς κεραινὸς Ἀσίαν τε κί' Εὐρώπην,
τὸν ἵππον τοῦ Στανριανοῦ μὲ μιά κοββαλικεύω
κί' ὡς πεῖ νὰ πῆς πάτερ ἡμῶν ἑστὴν Κοθτρα ξεπερσεύω

κί' ὅς ἔλθῃ τότε ὁ Ἐγιοῦπ τὴν Κοθτρα μου νὰ σπάσῃ...
Ἐτέλειωσαν τὰ ψέμματα κί' ὁ κόσμος θὰ χαλάσῃ.

Π.—Τὶ λές μωρὲ τσιφούταρε;

Φ.— Σοῦ λέγω ἐν συντόμῳ
τοῦ ἔθνους μας τὰ δίκαια πῶς πῆραν πάλι δρόμο.

Ἀλλὰ ἐνῶ ταράττεται Ἀνατολή καὶ Δύσις,
γυρεῖ νέαν πίστωσιν διὰ τὰς ἀνακρίσεις
ὁ κύριος Μαυρομαρᾶς...πλὴν τοῦτο μὴ τὸ κρίνης
ὡς ἀσφαλὲς τεκμήριον παντοτεινῆς εἰρήνης.

Μπορεῖ κί' ἐκεῖνος τὸν Σουρῆν ἐδῶ νὰ ἐξετάσῃ
κί' ἐξω ἐκεῖ ἑστὰ σύνορα ὁ πόλεμος νὰ βράσῃ.

Τὸ ἕνα τᾶλλο, Περικλῆ, θαρρῶ δὲν ἐμποδίζει
κί' ἀδίκως χίλια δρᾶ κακὰ ὁ κόσμος τσαμπουνίζει.

Ἦλθε λοιπὸν Μαγδαληνὴ καὶ Μάρθα καὶ Σαλώμη,
ὁ δὲ Λεβίδης, Περικλῆ, φυγοστρατεῖ ἀκόμη,
ὅποταν ὅμως ὁ παιὰν τοῦ Ἄρεως σημάνη,

ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὑποβρυχίως φθάνει
καὶ πρὶν ἀκόμη συλληφθῆ ἀπὸ τὸν Μαθαρίκον,
ἀμέσως κατατάσσεται μαζί μὲ τὸν Στεφῆκον

κί' ἐπάνω ἑστὸν Ἐγιοῦπ Πασσᾶ αὐτοὶ θὰ πέσουν πρῶτα,
γιατ' εἶν' οἱ μόνοι Ἕλληνες, ποῦ δὲν γυροῦν τὰ νῶτα.

Σήκω, καὶ μὲνε Περικλῆ κί' ἐπλάκωσαν ἡ μπόραις.

Π.—Καὶ τί ἀπέγιναν λοιπὸν αὐταῖς ἡ Μυροφόραις;

Φ.—Ἀλήθεια τῆς ἐξέχασα κί' ἐκείναις τῆς καὶ μὲναις...
Λοιπὸν ποῦ λές ἐπήγαιναν ἑστὸν τῆφο λυπημέναις
καὶ θεωροῦν περίτρομοι δυνάδα ἐξ Ἀγγέλων,
ὅπου ὁμοίαζαν πολὺ μὲ τὸν Σπανὸν Σεμτέλον.

Π.—Πάλι τὰ ἴδια μ' ἄρχισες...

Φ.— Λοιπὸν, καθὼς σοῦ εἶπα,
ὁ φίλος Γλάδστον ἔκαμε μὲς ἑστὸ νερὸ μιά τρύπα.

Ὁ Δεληγιάννης, Περικλῆ, μὰ τὸ σταυρὸ δὲν παίζει
καὶ τὰ παραχρειασθήκαν οἱ φίλοι μας Ἐγγλέζοι

κί' ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἰδῆς ἀποκαταστημένον
αὐτὸ τὸ ἄντε στάτους κβδ τὰναθεματισμένον

καὶ τὰ ταμεῖα μας μεστὰ ἐξ ἐλατομυρῶν,
τὸν Δεληγιάννην πτερωτόν, τὸν Τροίκαν μὲ μυρσίνας,

τὸν Γιάννη τὸν Καμπούρογλου δῶκοντα τοὺς κύνας,
τὴν δὲ Ροζοῦν λυσίκομον καὶ ροδοστολισμένην

κί' ἐπὶ ταπήτων χλοερῶν ἐπαναπαυομένην,
κάθε στατάρχη φλογερὸν μὲ κλάρα καὶ μπαστουῖνι

καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν τὸν φονευθέντα Δούνη
κί' ἐμένα κυλιόμενον εἰς ἀνθηροδὸς λειμῶνας

μὲ τὴν κυρίαν Φασουλῆ καὶ ἄλλας Ἀμαζόνιας
καὶ παίζοντα καὶ πίνοντα καὶ ψάλλοντα μαζί σας:

«Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν τὸν θάνατον πατήσας.»

Π.—Καὶ τί ἀπέγιναν λοιπὸν αὐταῖς ἡ Μυροφόραις;

Φ.—Ξέρω κί' ἐγὼ τί ἔγιναν;

Π.— Ὅρσε λοιπὸν σπαλιόραις.